

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoPr/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6611215035
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6611215035.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočičkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa: ADATAS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Trnavská 7, IČO: 31379052, zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, so sídlom Veľký Krtíš, Mierová 1, proti odporcovi: L. I. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XX, zastúpenému JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom, so sídlom Veľký Krtíš, SNP 1/A, o zaplatenie úroku z omeškania, na odvolanie odporcu zo dňa 04. 12. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2Cpr/1/2011-244 zo dňa 02. 12. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 573,76 € k rukám jeho právneho zástupcu, v lehote do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom procesný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 57 119,88 € od 25. 02. 2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi bola zároveň uložená povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania účelne vynaložené na uplatňovanie jeho práv vo výške 100 %.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Podaným návrhom sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. V návrhu uviedol, že odporca bol rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši z 17. 12. 2009 sp. zn. 9T/100/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 06. 2010 sp. zn. 5To/47/2010 uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zák., a okrem iného mu bola uložená povinnosť, nahradiť mu ako poškodenému škodu vo výške 67.119,88 Eur. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 29. 06. 2010. Odporca bol povinný uhradiť mu škodu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, t. j. do 02. 07. 2010, ktorú povinnosť si dobrovoľne nesplnil. Vzhľadom na to, že odporca je v omeškaní so zaplatením peňažného záväzku, vznikol mu nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Vzhľadom na to, že navrhovateľ zoberal podaný návrh čiastočne späť pre zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 25. 02. 2012, nakoľko mu odporca dňa 24. 02. 2012 zaplatil istinu vo výške 10.000,- Eur, preto súd uznesením z 06. 06. 2012 č. k. 2Cpr/1/2011-53 konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 25. 02. 2012 zastavil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 06. 2012. Na pojednávaní sa navrhovateľ pridržiaval podaného písomného návrhu. K vznesenej námietke premlčania odporcom uviedol, že odporca sa dostal do omeškania so zaplatením istiny až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým mu bola uložená aj povinnosť nahradiť škodu, preto jeho nárok nie je premlčaný a svoj nárok si uplatnil riadne

a včas. Poukázal na to, že odporca bol zaviazaný nahradiť mu škodu až na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku o vine a treste, a to do 3 dní, pretože z trestného rozsudku nevyplývala iná lehota na plnenie a tým, že mu odporca škodu nezaplátil, dostal sa do omeškania so zaplatením priznanej istiny a od tejto doby je v omeškaní s plnením peňažného dlhu.

Odporca na pojednávaní navrhol návrh navrhovateľa zamietnuť z dôvodu premlčania nároku navrhovateľa, ktorú námietku premlčania vzniesol a priznať mu náhradu trov konania. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo 157/2009, z ktorého právnej vety vyplýva, že povinnosť platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením dlhu a týmto dňom začína plynúť všeobecná premlčacia lehota a jej uplynutím sa premlčuje právo na úroky z omeškania ako celok. Ďalej uviedol, že z výroku odsudzujúceho rozsudku vyplýva, že ako obchodný zástupca v období od 11. 04. 2004 do 23. 05. 2006 mal spreneveriť a nezúčtovať navrhovateľovi sumu 2.022.053,64 Eur, z čoho vyplýva, že škoda navrhovateľovi vznikla dňa 23. 05. 2006, teda od 24. 05. 2006 t. j. od zistenia a ustálenia výšky škody v trestnom konaní, mal právo navrhovateľ si uplatniť úroky z omeškania. Navrhovateľ si v trestnom konaní uplatnil len právo na zaplatenie istiny, nie však na zaplatenie úrokov z omeškania. Preto počas trestného konania spočívala premlčacia lehota len vo vzťahu k základu. Tvrdil, že lehota na uplatnenie nároku na úroky z omeškania začína plynúť od okamihu plynutia lehoty pre základ. Namietal tiež výšku uplatňovaného úroku z omeškania z dôvodu, že v čase vzniku škody dňa 23. 05. 2006 výška úrokov z omeškania bola 7 % a to v období od 01. 03. 2006 do 30. 05. 2006. Zdôraznil tú skutočnosť, že od okamihu priznania nároku súdnym rozhodnutím, ide o plynutie lehoty na nútený výkon rozhodnutia, čo vyplýva aj z právneho názoru vysloveného v rozsudku NS SR 1Cdo 157/2009 a je tiež nepriamo potvrdený vykonávacou vyhláškou k úrokom z omeškania v občianskom práve, resp. v obchodnom práve, kde je ustanovené, že výška úrokov z omeškania sa určuje k okamihu vzniku škody.

Okresný súd vo Veľkom Krtíši rozsudkom z 08. februára 2013 č. k. 2Cpr/1/2011-85, návrh navrhovateľa zamietol a uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania účelne vynaložené na bránenie jeho práv vo výške 100 %. Pri rozhodovaní súd vychádzal z toho, že právnym dôvodom návrhu na začatie konania o zaplatenie úrokov z omeškania, uplatnených v predmetnom konaní, je náhrada škody. Odporca bol rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši z 17. 12. 2009 sp. zn. 9T/100/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 06. 2010 sp. zn. 5To/47/2010 uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa ust. § 213 ods. 1 a 3 Trestného zákona a okrem trestu mu bola uložená aj povinnosť nahradiť navrhovateľovi ako poškodenému škodu vo výške 67.119,88 Eur. Z dôvodu, že odporca vzniesol námietku premlčania, preto súd na vznesenú námietku prihliadal a pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 106 Obč. zákonníka. Súd mal preukázané z trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9T/100/2007, že navrhovateľ sa o škode dozvedel už v čase, keď podal trestné oznámenie na odporcu do zápisnice spísanej na Okresnej prokuratúre vo Veľkom Krtíši dňa 19. 06. 2006. Ako poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody voči odporcovi v trestnom konaní v sume 2.322.053,64 Sk (teraz 77.078,06 Eur). Úroky z omeškania zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplatenia, si uplatnil navrhovateľ na súde až dňa 26. 07. 2011. Preto mal súd za to, že dvojročná subjektívna premlčacia doba, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá začala navrhovateľovi plynúť dňa 12. 09. 2007 a uplynula dňa 12. 09. 2009. Hoci sa plynutie premlčacej doby dňa 12. 09. 2007 prerušilo počas adhézneho konania, t. j. za čas od 12. 09. 2007 do 29. 06. 2010, kedy spočívala premlčacia doba, dňa 29. 06. 2010 však začala premlčacia doba plynúť znova. Stalo sa tak vo vzťahu k základu nároku navrhovateľa na náhradu škody, nakoľko počiatok plynutia premlčacej doby úrokov z omeškania musí byť totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby samotnej pohľadávky so zreteľom na to, že právnou možnosťou navrhovateľa vykonať právo po prvý raz vo vzťahu ku škode, začala navrhovateľovi plynúť premlčacia doba aj pre úroky z omeškania. Pretože navrhovateľ podal svoj návrh na súde až dňa 26. 07. 2011, dvojročná subjektívna premlčacia doba na zaplatenie úroku z omeškania tak uplynula dňa 12. 09. 2009, preto považoval nárok navrhovateľa za premlčaný.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 29. apríla 2013 č. k. 13CoPr/3/2013-104, na odvolanie navrhovateľa, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že okresný súd nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav a v dôsledku toho pri svojom rozhodovaní použil nesprávne ustanovenie zákona o začiatku plynutia premlčacej lehoty. Vyslovil právny názor, že navrhovateľ si podaným návrhom neuplatňuje úroky z omeškania zo vzniknutej škody, ale uplatňuje si úroky z omeškania z priznaného nároku. Úrok z omeškania si navrhovateľ uplatňuje od 03. 07. 2010 až do zaplatenia, pričom vychádza zo skutočnosti,

že rozhodnutie, ktorým mu boli jeho nároky priznané, sa stalo právoplatné dňa 29. 06. 2010. Potom podľa ust. § 110 ods. 3 Obč. zákonníka, úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú v troch rokoch; ak však ide o práva právoplatne priznané alebo písomne uznané, platí táto premlčacia doba, len pokiaľ ide o úroky a opakujúce sa plnenia, zročnosť ktorých nastala po právoplatnosti rozhodnutia alebo po uznaní. Pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi sa stala zročnou právoplatnosťou rozhodnutia súdu o jej priznaní. Úroky z omeškania počítané z priznanej pohľadávky od momentu jej právoplatného priznania nemožno zamieňať s úrokmi z omeškania zo spôsobenej škody, ktorej náhrada bola neskôr právoplatne priznaná.

Okresný súd vo Veľkom Krtíši, rešpektujúc právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým je viazaný, rozhodol rozsudkom z 17. júla 2013 č. k. 2Cpr/1/2011-119 a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012, zo sumy 57.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplattenia a nahradiť navrhovateľovi trovy konania účelne vynaložené na uplatňovanie jeho práv vo výške 100 %. Pri rozhodovaní, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, mal súd preukázané, že sa navrhovateľ podaným návrhom domáha zaplattenia úrokov z omeškania z nároku priznaného mu rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 06. 2010 č. k. 5To/47/2010-615 vo výške 67.119,88 Eur, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. 06. 2010. Tieto úroky z omeškania si navrhovateľ uplatňuje od 03. 07. 2010 do zaplattenia z dôvodu, že odporca v zmysle právoplatného rozsudku mu mal zaplatiť priznanú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku t. j. do 02. 07. 2010. Vzhľadom na to, že si odporca svoju povinnosť dobrovoľne nespínil, od nasledujúceho dňa po lehote určenej na plnenie, teda od 03. 07. 2010 je v omeškani so splnením peňažného dlhu. Počas súdneho konania odporca vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa. Preto súd skúmal, či uplatnená námietka premlčania odporcom je dôvodná. Podľa ust. § 100 Obč. zákonníka, premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania a použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti. Vznesením námietky premlčania premlčané právo nemožno oprávnenému súdom priznať, pričom súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať. So zreteľom na ust. § 110 ods. 3 Obč. zákonníka, úroky z omeškania sa premlčujú v troch rokoch, ak však ide o práva právoplatne priznané platí táto premlčacia doba, len pokiaľ ide o úroky, zročnosť ktorých nastala po právoplatnosti rozhodnutia. Z dokazovania mal súd preukázané, že pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi sa stala zročnou právoplatnosťou rozhodnutia súdu o jej priznaní t.j. dňa 29. 06. 2010. V danom prípade si navrhovateľ právny nárok na zaplattenie úrokov z omeškania vo výške 9 % zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplattenia, uplatnil na súde dňa 26. 07. 2011. Trojročná premlčacia doba, ktorá začala navrhovateľovi plynúť dňa 29. 06. 2010 by uplynula dňa 29. 06. 2013, navrhovateľ teda uplatnil svoj nárok na zaplattenie úrokov z omeškania v lehote a jeho nárok nie je premlčaný. Preto mal súd za to, že navrhovateľ ako veriteľ má právo na zaplattenie úrokov z omeškania podľa ustanovenia § 517 Obč. zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu činila 1 % , potom výška úrokov z omeškania zvýšená o 8 percentuálnych bodov v danom prípade predstavuje 9 % ročne. Vzhľadom na to, odporca počas súdneho konania dňa 24. 02. 2012 zaplatil navrhovateľovi istinu vo výške 10.000,- Eur a navrhovateľ zobral podaný návrh čiastočne späť pre zaplattenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 25. 02. 2012 do zaplattenia, súd uznesením z 06. 06. 2012 č. k. 2Cpr/1/2011-53 konanie v časti o zaplattenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 25. 02. 2012 do 24. 02. 2012 zastavil. Súd preto považoval návrh navrhovateľa za dôvodný.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 12. 08. 2014 č. k. 13CoPr/4/2014-211, na odvolanie odporcu, rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako vecne správny potvrdil. Vo výroku, ktorým bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 57.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku, ktorým bol odporca zaviazaný nahradiť navrhovateľovi trovy konania účelne vynaložené na uplatňovanie jeho práv v rozsahu 100 %, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ tento priznal navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012 a nepovažuje za konštruktívne opakovať skutkové a právne závery okresného

súdu, pretože okresný súd správne pochopil a vyložil právne závery a stanovisko krajského súdu v zrušujúcom rozhodnutí. V časti, pokiaľ okresný súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania zo sumy 57.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, pretože nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne vyložil zistený skutkový stav, bolo nutné rozsudok okresného súdu zrušiť. Odvolací súd mal za to, že na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 57.119,88 Eur mal byť odporca správne zaviazaný len odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom odporca uhradil navrhovateľovi čiastočne sumu, ku ktorej úhrade už bol právoplatne zaviazaný, t. j. od 25. 02. 2012 do zaplatenia, pretože je logické, že povinnosť odporcu zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania zo sumy 57.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012 bola obsiahnutá vo výroku, pokiaľ v tomto období bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi 9 % úrok z omeškania zo sumy 67.119,88 Eur. Nakoľko ani z dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplývalo, že by išlo o chybu, ktorá by sa dala napraviť použitím ust. § 164 O. s. p., preto v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa ako aj vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania.

Navrhovateľ sa na pojednávaní po zrušení veci pridŕžoval doterajších vyjadrení a stanovísk. Ďalej uviedol, že dôvod, pre ktorý krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je technická chyba pri uvedení dátumu, odkedy si uplatňuje úrok z omeškania. Vzhľadom na to, že okresný súd je právnym názorom odvolacieho súdu viazaný navrhoval, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 57.119,88 Eur od 25. 02. 2012 do zaplatenia tak, ako vyplýva zo zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici a priznal mu náhradu trov konania. Ďalej uviedol, že odporca z titulu uplatneného nároku do dnešného dňa nič nezaplatil.

Odporca sa na pojednávaní po zrušení veci pridŕžoval doterajších vyjadrení a stanovísk. Tvrdil, že navrhovateľ si podaným návrhom uplatňuje úroky z omeškania zo vznikutej škody a nie z priznaného nároku. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/73/2012 ako aj rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/761/2007, z ktorých vyplýva, že úroky z omeškania, treba považovať za celok istiny a premičacia lehotá na úroky z omeškania začne plynúť prvým dňom nasledujúcim po dni, v ktorom sa dlžník s istinou dostal do omeškania. Pretože si navrhovateľ podaným návrhom vymáha náhradu škody, odkázal na ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje lehotu na plnenie pri náhrade škody. Tvrdil, že sa do omeškania dostal okamihom, keď sa navrhovateľ dozvedel o škode a keď urobil trestné oznámenie. Navrhoval preto návrh navrhovateľa zamietnuť z dôvodu, že je nárok navrhovateľa premičaný a priznať mu náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, oboznámením sa s pripojeným spisom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 9T 100/2007, najmä rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 06. 2010, sp. zn. 5To 47/2010 (čl. 615 trestného spisu), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. 06. 2010, uznesením Krajského súdu Banská Bystrica z 29. 04. 2013 č. k. 13 Copr/3/2013-104, oznámením JUDr. Ivety Tóthovej, súdnej exekútorky z 02. 07. 2013 o stave exekúcie sp. zn. Ex/40/2010.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši z 17. 12. 2009 č. k. 9T/100/2007-576 bol odporca uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že ako obchodný zástupca a následne ako obchodný riaditeľ a súčasne vedúci odštepného závodu navrhovateľa v období od 01. 04. 2004 do 23. 05. 2006 niekoľkokrát týždenne vyberal na základe podpisového vzoru z účtu spoločnosti zálohy v hotovosti v rôznych výškach na obchodnú činnosť spoločnosti, z ktorých časť použil v súlade s určením na obchodnú činnosť, avšak časť v sume 2.322.053,64 Sk nezúčtoval s dokladmi a ani ich do pokladne spoločnosti nevrátil, ale ich použil pre vlastnú potrebu a tak navrhovateľovi spôsobil škodu vo výške 2.322.053,64 Sk. Za to bol odporca odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a výkon trestu mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 rokov s probačným dohľadom. Zároveň súd odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi v skúšobnej dobe spôsobenú škodu vo výške 67.119,88 Eur (2.022.053,64 Sk) a so zvyškom nároku navrhovateľa odkázal na občianske súdne konanie. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie odporca ako aj prokurátor. Na základe odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 29. 06. 2010 č. k. 5To/47/2010-615 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a rozhodol tak, že odporcu uznal vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že ako obchodný zástupca a následne ako obchodný riaditeľ a súčasne vedúci odštepného závodu navrhovateľa v období od 11. 04. 2004 do 23. 05. 2006 niekoľkokrát týždenne

vyberal na základe podpisového vzoru z účtu spoločnosti zálohy v hotovosti v rôznych výškach na obchodnú činnosť spoločnosti, z ktorých časť použil v súlade s určením na obchodnú činnosť, avšak časť v sume 2.022.053,64 Sk nezúčtoval s dokladmi a ani ich do pokladne spoločnosti nevrátil, ale ich použil pre vlastnú potrebu a tak navrhovateľovi spôsobil škodu vo výške 67.119,88 Eur. Krajský súd uložil odporcovi trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a výkon trestu mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 5 rokov s probačným dohľadom, zároveň uložil odporcovi povinnosť, nahradiť navrhovateľovi škodu vo výške 67.119,88 Eur a so zvyškom nároku na náhradu škodu poškodeného (navrhovateľa) odkázal na občianske súdne konanie. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 29. 06. 2010. Dovolanie odporcu Najvyšší súd SR uznesením z 01. 06. 2011 č. k. 6Tdo/10/2011-654 odmietol. Z pripojeného trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9T/100/2007 súd zistil, že navrhovateľ dňa 19. 06. 2006 podal na odporcu trestné oznámenie pre sumu vo výške 2.339.351,- Sk. Ako poškodený si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní dňa 05. 09. 2006 (č.l. 90 tr. spisu) a voči odporcovi dňa 12. 09. 2007 vo výške 2.322.053,64 Sk (č.l. 98 tr. spisu). Znaleckým posudkom znalkyne XX.XXXX č. 23/2007 z 30. 08. 2007 (č.l. 167 tr. spisu) bola vyčíslená výška škody, spôsobená odporcom navrhovateľovi v sume 2.322.053,64 Sk (č.l. 176 tr. spisu). Návrh na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur podal navrhovateľ voči odporcovi na súd dňa 26. 07. 2011.

Podľa ustanovenia § 110 ods. 3 Občianskeho zákonníka, úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú v troch rokoch; ak však ide o práva právoplatne priznané alebo písomne uznané, platí táto premlčacia doba, len pokiaľ ide o úroky a opakujúce sa plnenia, zročnosť ktorých nastala po právoplatnosti rozhodnutia alebo po uznaní.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení do 30. 06. 2010, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných ustanovení zákona. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je okresný súd viazaný, navrhovateľ sa podaným návrhom domáha zaplatenia úrokov z omeškania z nároku priznaného mu rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. 06. 2010 č. k. 5To/47/2010-615 vo výške 67.119,88 Eur, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. 06. 2010. Podaným návrhom si navrhovateľ úrok z omeškania uplatňoval zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplatenia z dôvodu, že odporca v zmysle právoplatného rozsudku mu mal zaplatiť priznanú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku t. j. do 02. 07. 2010. Vzhľadom na to, že si odporca svoju povinnosť dobrovoľne nesplnil, od nasledujúceho dňa, t. j. od 03. 07. 2010 je potom v omeškaní so splnením peňažného dlhu. Vzhľadom na to, odporca počas súdneho konania dňa 24. 02. 2012 zaplatil navrhovateľovi istinu vo výške 10.000,- Eur, navrhovateľ zobral podaný návrh čiastočne späť a to pre zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 25. 02. 2012 do zaplatenia, preto súd konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000,- Eur od 25. 02. 2012 zastavil. Predmetom konania ostalo zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012 a zo sumy 57.119,88 Eur od 25. 02. 2012 do zaplatenia. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, rozsudok okresného súdu z 17. júla 2013 č. k. 2Cpr/1/2011-119 vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012 ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a konštatoval správnosť dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa. Vo výroku, ktorým okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 57.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do zaplatenia, ako aj vo výroku o trovách prvostupňového konania, odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v zrušujúcom rozsudku konštatoval, že úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 57.119,88 Eur je odporca povinný zaplatiť len odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom uhradil navrhovateľovi čiastočne sumu, ku ktorej úhrade bol právoplatne zaviazaný. Teda na príslušné úroky z omeškania zo sumy 57.119,88 Eur má navrhovateľ nárok až od 25. 02. 2012 do zaplatenia, pretože povinnosť odporcu zaplatiť navrhovateľovi úroky z

omeškania zo sumy 57.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012 bola obsiahnutá vo výroku, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 67.119,88 Eur od 03. 07. 2010 do 24. 02. 2012. Správne mal byť teda odporca zaviazaný okresným súdom na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 57.119,88 Eur odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom odporca zaplatil navrhovateľovi čiastočne sumu 10.000,- Eur dňa 24. 02. 2012. Preto súd, rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v rozsudku z 12. 08. 2014 č. k. 13CoPr/4/2014-211, návrhu navrhovateľa vyhovel a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania zo sumy 57.119,88 Eur od 25. 02. 2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, so zreteľom na ust. § 517 ods. 2 Obč. zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. z dôvodu, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu činila 1 % , potom výška úrokov z omeškania zvýšená o 8 percentuálnych bodov v danom prípade predstavuje 9 % ročne.

O náhrade trov konania účastníkov súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., na základe zásady úspechu. Navrhovateľ mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu vznikli trovy. Preto potom súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 100 %, so zreteľom na ustanovenie § 151 ods. 7 O. s. p., podľa ktorého súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd o výške náhrady trov konania samostatným uznesením“.

Proti rozsudku odvolanie podal odporca. Domáhal sa zmeny napadnutého rozsudku tak, že návrh navrhovateľa bude zamietnutý a navrhovateľ bude zaviazaný k náhrade trov prvostupňového a druhostupňového konania. Rozsudok nepovažuje za správny, pretože v zrušujúcom rozsudku krajského súdu sa podľa jeho názoru nevhodným spôsobom degradovalo jeho vyjadrenie a právny názor na vec. Toto odvolanie bližšie nezdôvodňuje, len odkazuje na doterajšie prednesy a tvrdí, že nárok na priznanie úrokov z omeškania, aj keď v časti už bolo rozhodnuté, je premlčaný. Odkazuje na množstvo judikátov, ako aj na čl. „premlčanie úrokov z omeškania“ od autorov JUDr. Marek Števíček, PhD. a Mgr. Kristína Grausová. Tento článok uvádza, že pokiaľ ide o istinu, táto nevznikla rozhodnutím súdu v adhéznom konaní, ale tým, že bolo ustálené, že došlo k spáchaniu trestného činu a teda došlo k nútenému výkonu práva.

K ust. § 110 ods. 3 OZ uvádza, že celé ust. § 110 OZ rieši otázku premlčania právoplatne priznaných nárokov, čo v podstate znamená, že ak súdnym výrokom je niekto zviazaný platiť, musí do 10 rokov podať návrh na výkon rozhodnutia, inak sa právo premlčí.

Odporcovi sa celý výrok javí ako nevykonateľný, pretože bol zviazaný zaplatiť úrok z omeškania síce do zaplatenia, ale v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, čo sú termíny, ktoré sa navzájom vylučujú.

Odporca nesúhlasí ani s rozhodnutím, pokiaľ bol zviazaný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 100 %. Nie je mu známa výška a nevie ako súd rozhodne o účelnosti jednotlivých úkonov. V predmetnej veci naznačil, že za pochybenie súdu nie je ochotný znášať trovy konania. Vyhradil si právo v prípade vyčíslenia trov tieto skutočnosti opätovne namietat'.

K podanému odvolaniu sa navrhovateľ vyjadril. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne. Podanie odvolania považuje výslovne za účelový krok smerujúci k predĺžovaniu súdneho konania, zvyšovaniu trov konania, pričom odporca sa bráni vymáhateľnosťou takéhoto rozsudku z hľadiska toho, že po tom ako bol právoplatne odsúdený Okresným súdom Veľký Krtíš ako aj Krajským súdom v Banskej Bystrici, za protiprávne konanie voči žalujúcej spoločnosti a bol mu uložený trest, tak chcel najprv zaplatiť pohľadávku, aby nemusel nastúpiť do trestu odňatia slobody, avšak po amnestii prezidenta SR zmenil svoj postoj a doteraz neuhradil žiadnu sumu.

Nárok navrhovateľa na zaplatenie pohľadávky je zákonný, legitímny a v súlade s vysloveným právnym názorom krajského súdu.

V intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu súd prvého stupňa vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol a preto argumenty uvádzané zo strany odporcu sú len opakovaním predchádzajúcich tvrdení, s ktorými sa súdy už vysporiadali. Uplatnil si aj trovy konania, ktoré vyčísliť.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď rozhodol v zmysle enunciátu. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a k dôvodom odvolania krajský súd dodáva.

Odporcovi sa javí výrok rozhodnutia ako nevykonateľný, pretože bol zaviazaný zaplatiť úrok z omeškania síce do zaplatenia, ale v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa neho ide o termíny, ktoré sa navzájom vylučujú.

Odporca tu zaujíma postoj (zrejme účelovo) ako by mu neboli známe základné pojmy procesného práva. Z rozsudku súdu je zrejmé, že úrok sa z priznanej istiny počíta od 25. 02. 2012, a samozrejme sa bude navyšovať až do zaplatenia istiny.

To, že bol odporca zaviazaný zaplatiť pohľadávku do troch dní, znamená iba toľko, že pohľadávka je vymáhateľná tretím dňom po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia.

Aj odvolanie odporcu do výroku, ktorým rozhodol o trovách konania, svedčí buď o účelovosti, alebo o nedostatočnej dispozícii, pokiaľ ide o akceptovanie procesných ustanovení. Z ust. § 151 ods. 7 OSP vôbec nevyplýva, že ak súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej o výške priznaných trov konania, ktoré boli ustálené zlomkom alebo percentom, záver, že účastník proti rozhodnutiu o nominálne priznanej výške trov konania nemôže podať opravný prostriedok.

V odvolacom konaní bol navrhovateľ plne úspešný. S poukazom na ust. § 242 ods. 1 OSP s použitím ust. § 142 ods. 1 OSP, priznal mu krajský súd aj náhradu trov odvolacieho konania. Táto náhrada spočíva za jeden úkon advokáta - vypracovanie písomného vyjadrenia k odvolaniu odporcu suma 469,74 €, 1 x režijný paušál 8,39 €. Odmena advokáta a režijný paušál spolu bez DPH je teda 478,13 €. K uvedenej sume je potrebné pripočítať 20 % DPH z celej sumy odmeny advokáta, čo je 95,63 €. Na trovách odvolacieho konania preto zaplatiť odporca navrhovateľovi sumu 573,76 € k rukám jeho právneho zástupcu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.